

متن پرسش

با سلام و احترام خدمت استاد: سوالی در رابطه با پرسشی که درباره جریان آب دهان انداختن عمرو بن عبدود و آن فعل حضرت علی علیه السلام داشتم. من طلبه هستم و اینطور خوانده ام که احادیث اخلاقی چون با عقل هم جور در می آید لذا سند آنها خیلی مهم نیست. اما در رابطه با این داستان استادی داشتیم که دکترا از دانشگاه علوم و حدیث داشتند ایشان می فرمودند این جریان به غیر از مثنوی معنوی هیچ جای دیگر نیامده. البته ایشان در مقام نفی و یا اثبات این داستان نبودند اما سوالی که برای خود من هم مطرح بوده این است که ما معتقدیم ائمه ما آینه تمام نمای خداوندند و اصلا خودی برای آنه مطرح نیست و آنها ذوب در خدایند. استاد با شنیدن این داستان این طور به نظر من می رسد که اینجا نعوذ بالله حضرت نفسان مد نظرشان قرار می گیرد و خودی احساس می کنند بعد به خاطر اینکه این حالت از بین برود بلند می شود و دوباره آن ملعون را به درک واصل می کند راهنمایی بفرمایید. سوال دیگری که دارم این است که شما در کتاب «زیارت عاشورا اتحاد روحانی با امام حسین علیه السلام» می فرمایید: سلام موجب ترفیع درجه برای آن بزرگواران است. مگر آن بزرگواران به نهایت کمال خود نرسیده اند و آیا درجه دیگری هم برای آنها متصور است؟ با تشکر و التماس دعای فراوان از شما

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: عنایت داشته باشید باید بین حقیقت امام که در روایات تحت «نور عظمت» از آن یاد می شود، با نفس ناطقه‌ی امام تفکیک قائل شد. امام مثل بقیه نماز می خواند و مواظب‌اند گناه نکنند تا هرچه بیشتر در مقام عصمت خود پایدار بمانند. و در این رابطه است که امثال مولوی متوجه حرکت امام می‌باشند که چگونه در مقابل عمر بن عبدود عکس‌العمل نشان می‌دهند تا عصمت خود را حفظ نمایند. اشک‌های نیمه‌شبان و عبادات طولانی آن ذوات مقدس در این رابطه معنا می‌دهد و ترفیع روح آن عزیزان نیز جهت اتحاد با «نور عظمت» آنها است و این در حالی است که البته ما همواره با امامی روبه‌رو هستیم که مظهر نور عظمت الهی است. موفق باشید